

APÁM EMLÉKE

Zengő patak völgy, szirtes, katlanos,
szurdukja fentebb tisztásokra bomlik,
a kecske rajtok kis csapást tapos —
egy régi völgyhöz mily nagyon hasonlít.

Ott élt apám. Világa: kis faház,
tüdőfeszítő, ősi fenyves-ájer;
a társasága: vakmerő vadász,
lompos fa-munkás és zordon barátbar.
Úgy este-tájt a ház elé kiállt,
ha sejtelem kínozta, bús, halálos,
és onnan várta: elszakadt fiát
mikor bocsátja már a láz s a város.
Csak várta, míg ruhája és a gyep
havasi ég hús harmatával ázott,
és aztán újra árva este lett,
a völgyben egy olasz harmónikázott.

S volt egy karácsony: a havas barak
lakói messze, kis falukba szálltak,
s ő bent a tornyosuló hó alatt
karácsonyfát gyujtott a vad magánynak.
Olyankor csend volt, zsibbasztó, siket,
s jeges magányban megfagyott a vére
s a hó-tengerben — szürke kis sziget —
döbbenve gondolt furcsa életére.

Aprily Lajos.